

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

na Šumavě

Albatros

Valentýnka na Šumavě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Valentýnka na Šumavě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka

na Šumavě

IVANA PEROUTKOVÁ

Valentýnka

na Šumavě

ILUSTROVALA IVONA KNECHTLOVÁ

ALBATROS

© Ivana Peroutková, 2025

Illustrations © Ivona Knechtlová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07710-9

ISBN e-knihy 978-80-00-07717-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-00-07745-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07746-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Jak si Valentýnka se Zuzkou a s Aničkou domluvily podzimní prázdniny

Jednoho letního rána se v rozhlasovém studiu sešlo pět dětí, aby tu vyprávěly o prázdninových dobrodružstvích. Valentýnka, Zuzka, Pěťa a Jonáš hledali poklad a opravdu našli vzácný starý meč. Pátým hostem měla být jakási Anička Válová, kterou dosud nikdo neznal. Ale když se objevila, rázem všechny okouzila. Vůbec se nestyděla, přitom se nevytahovala, a hlavně krásně četla různé příběhy, které si sama psala do deníku.

Nejvíce Aničku obdivovala Valentýnka. Asi proto, že i ona tvořila. Vymýšlela si různé hry, skládala písničky a sama se doprovázela hrou na klávesy.

Jakmile pořad skončil, děti obklopily Aničku a zvědavě se jí vyptávaly. Dozvěděly se, že bydlí v Praze a do jejich města přijela vlakem s babičkou. Valentýnka skoro vykřikla, že i ona bydlí s babičkou a že by Anička se svojí babičkou tedy mohly přijít na návštěvu.

Valentýnka však nebydlela pouze s babičkou. Ve velké bílé vile se zahradou žila Valentýnčina maminka s tatínkem a strýc Aleš s tetou Helenou. A ovšem taky Hugo, peruánský naháč a Valentýnčin milovaný pes. Byl úplně nahý, pouze na konci ocásku mu zůstal chundelatý střapeček a hlavu mu zdobila roztomilá čupřinka.

Ach, jak si Valentýnka přála, aby Anička uviděla Huga a líbil se jí. Ráda by Aničce ukázala svůj pokoj nahoře v podkroví, kde měla klávesy a báječné houpací křeslo. Nechtěla se snad vytahovat? Ale ne, tak to nebylo. Zkrátka se toužila s Aničkou skamarádit.

Aniččina babička s návštěvou souhlasila. Obě babičky si pak povídaly a popíjely kávu na terase, zatímco pětice dětí se bavila v podkroví. Anička dostala šumivku do koupele, poslední z šumivých koulí, které parta vyráběla na začátku prázdnin. Valentýnka zahrála a zazpívala novou písničku. Anička byla nadšená. Řekla, že si doma brnká na kytaru, ale nikdy by ji nenapadlo skládat tak hezké písničky.

„Mě zase nikdy nenapadlo, abych si psala tak úžasný deník jako ty, Aničko,“ pronesla na oplátku Valentýnka.

„Ani mě ne,“ přidala se Zuzanka. „Můžu se po tobě opířit, Aničko?“

„Jasně,“ souhlasila Anička. „Každý si přece píše svůj deník, a proto je v každém deníku něco jiného.“

„Jenže,“ zaváhala Zuzka, „mě psaní vlastně moc nebaví. Radši kreslím nebo vyrábím něco rukama. Třeba právě ty šumivky.“

„Chápu,“ přikývla Anička. „V Praze hraju s kamarádem Tarkem loutkové divadlo a kamarádka Dita nám kreslí nádherné kulisy. Tohle bych nikdy neuměla,“ dodala upřímně.

To je zvláštní, pomyslela si v duchu Valentýnka, ona se vážně nevytahuje. Jako by nepotřebovala být nejlepší. Až se Valentýnka náhle trochu zastyděla, ona totiž někdy chtěla být lepší než ostatní.

Děti prožily hezké odpoledne a slíbily si, že se brzy uvidí. Mezitím si Anička s Valentýnkou vyměnily dopisy.

Netrvalo dlouho a na konci letních prázdnin přijela Anička s babičkou znovu. Tentokrát holčička pomáhala kamarádům nacvičit divadelní hru podle řecké báje o Theseovi. Představení se odehrálo večer v osvětlené zahradě a mělo ohromný úspěch.

Následující den se děti musely rozloučit.

„Aničko, kdy tě zase uvidíme?“ ptala se Valentýnka se Zuzkou. „Nám se po tobě bude stýskat.“

„Snad o Vánocích,“ doufala Anička.

„Až o Vánocích?“ zhrozila se Valentýnka. „To nevydržím. Nejde to dřív?“

„Na konci října jsou podzimní prázdniny,“ připomněla Zuzka.

„Jé, Aničko, přijedte s babičkou v říjnu,“ naléhala Valentýnka.

„To by bylo bezva,“ přidala se Zuzka.

„Snad by šly prázdniny prodloužit a mohly byste u nás být celý týden,“ poskočila si Valentýnka.

„Já bych moc ráda,“ usmála se Anička, „ale záleží, jak bude mít babička čas.“

„Aničko, přemluv ji,“ žadonila Valentýnka.

„Myslím, že přijedeme,“ potřásla hlavou Anička. „Jak se s babičkou domluvím, hned vám zavolám.“

Kamarádky se s napjatým očekáváním rozloučily.

Co se rozhodlo, než se rozpustila mlha

Září rychle uteklo a už tu byl říjen. Anička se zatím neozvala a Valentýnka vždycky před spaním přemýšlela, co by mohla udělat, aby kamarádka určitě přijela. Nic ji však nenapadalo. Až se Valentýnka jednoho nedělního rána probudila do bílé mlhy.

Ta mlha byla tak hustá, že všecičko zahalila. Páni, žasla Valentýnka, jestli vypustím Hugouška na zahradu, on v té mlze úplně zmizí. Ale jistě ho uslyším štěkat. A Hugo zase uslyší mě, když ho zavolám, usmála se.

Valentýnka se oblíkla a seběhla s naháčkem do kuchyně. Voněla tu káva, snídaně byla přichystaná a babička si u stolu luštila sudoku.

„Babi, viděla jsi, jaká je mlha?“ hlásila Valentýnka. „Ještěže Hugo slyší, jinak by ze zahrady ani netrefil domů.“

„Chudáček, to by pak musel počkat, dokud se mlha nerozplyne,“ dodala vesele babička.

Valentýnka otevřela dveře na terasu a tiše sledovala, jak se naháč vzdaluje a přitom se noří do nepropustného bíla. Jakmile mlha pohltila i vršek chundelatého chvostu, pes nadobro zmizel. On se vůbec nebál, že se může v mlze ztratit. Byl natolik odvážný, nebo se prostě spoléhal, že se domů vrátí po čichu? Valentýnka nevěděla, ale Hugovo bezstarostné počínání jí náhle dodalo kuráž.

Holčička si přisedla k babičce a velice významně pronesla: „Mám velkou prosbu.“

„Velkou a splnitelnou?“ zajímalo babičku.

„Myslím, že úplně jednoduše splnitelnou,“ přikývla Valentýnka. „Brzy budou podzimní prázdniny.“

„A...?“ nechápala babička.

„Mohla by k nám přijet Anička s babičkou?“ zaprosila Valentýnka. „Vlastně... myslím... chtěla bych, aby tu byly celý týden.“

„Jejda,“ zasmála se babička, „ty vážně nejsi žádná troškařka. Jenže nejdřív musíme zjistit, jestli bude mít Aniččina babička čas. A víš co? Zkusím Katce rovnou zavolat.“

Katka se jmenovala Aniččina babička, Valentýnčina byla zase Hanka, a obě si někdy velice dlouze telefonovaly. Jenže tentokrát na druhé straně nikdo mobil nezvedal. Valentýnka se mezitím nasnídala, Hugo přiběhl z mlhy, Aniččina babička však zůstávala nedostupná.

„Ach jo,“ povzdechla si Valentýnka. „Tak já se vrátím do pokojíčku. Ale jak se něco dozvíš, musíš na mě hned zavolat! Babi, prosím, přemluv Aniččinu babičku!“

„Neboj, něco spolu určitě domluvíme,“ ujistila babička vnučku.

Holčička se v podkroví usadila do houpacího křesla, peruán se jí uvelebil na klíně.

„Teď budeme čekat,“ řekla nahlas Valentýnka. „Třeba až do oběda. Nebo do večera? Hugo, to je hrozný. Já čekání nesnáším. A venku je pořád mlha.“

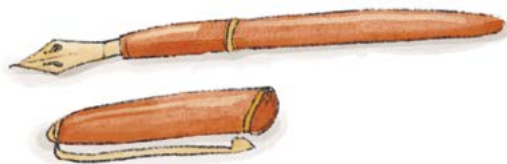
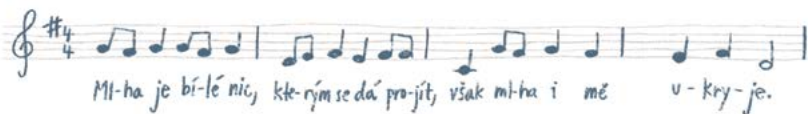
Valentýnka se zahleděla do bíla za oknem, pak ovšem pootočila hlavu a zadívala se na klávesy. Od té doby, kdy začala škola, si hrála jen občas. Co kdyby si zkrátila to příšerné čekání u kláves? Nebo dokonce složí novou písničku?

Netrvalo dlouho a Valentýnka zpívala:

*„Za oknem mlha je,
a ta všechno halí.
Zahalí, schová, zakryje.
Mlha je bílé nic,
kterým se dá projít,
však mlha i mě ukryje.*

*Ted' sama jsem tu,
a jen v mlze čekám.
Babičko, prosím, už zavolej.
Já čekám!
Já čekám!“*

mlha

Sotva Valentýnka zapsala písničku do not, ozvala se babička: „Holubičko moje, přileť honem do kuchyně!“

„Jupí,“ poskočila si holčička, neboť tušila, že se dozví dobré zprávy.

Babička stále seděla u stolu a velmi tajuplně se usmívala: „Milá Valentýnko, právě jsme se s Katkou domluvily, že na podzimní prázdniny, tedy přesně na pět dní, vás – tebe, Aničku a Zuzku – vezmeme na Šumavu.“

„Fakt?!“ vyhrkla ohromeně Valentýnka.

Holčička sice netušila, kde se Šumava nachází, ale na místě jí nezáleželo. Hlavní bylo, že tři kamarádky stráví pět dní spolu. Jistojistě zažijou spoustu dobrodružství!

„A co Hugo?“ zarazila se Valentýnka.

„Tvůj miláček pojedje s námi. Objednáme penzion, kde povolujou psy, a kromě toho si půjčím od tatínka auto. Tu cestu snad nějak zvládnou uřídit.“

„Babičko, ty jsi nejlepší!“ zajásala Valentýnka. „Nejlepší řidička! Nejlepší kuchařka! Nejlepší moje milovaná babička!“

Dívinka babičku šťastně objala, a vtom si uvědomila, že do kuchyně proniká slunce. Mlha se trhala. Když se Valentýnka vrátila do podkroví, šťastně si zanotovala:

*„Mlha je pryč
a já mám skvělou zprávu.
Hurá, hurá,
pojedeme na Šumavu!“*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Valentýnka na Šumavě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.